

[Justitsministeren.]

Rigsadvokat eller Justitsminister for at ophæve Følgerne af Statsadvokatens efter hans egne foresattes Opfattelse urigtige Hensyntagen, der senere viser sig at faa uheldige Følger? Det er jo ikke alene Hensyn til Sædeligheden, som efter Retsplejeloven kan føre til, at Dørene bliver lukket. Der nævnes tillige Statens Forhold til fremmede Magter; der nævnes Hensyn til Ro og Orden i Retslokalet. I det sidste Tilfælde er det oplagt, at Offentliggørelse maa kunne finde Sted; det anerkendes ogsaa udtrykkeligt i § 31; men fordi det i dette Tilfælde staaer udtrykkeligt, kan man ingenlunde slutte modsætningsvis, at det aldrig i noget andet Tilfælde kunde tænkes loyligt. Naar Lukningen f. Eks. skyldes Hensynet til Statens Forhold til fremmede Magter, er det dog vel utvivlsomt, skønt der ikke staaer et Ord om det i Retsplejeloven, at det bagefter, hvis det viser sig, at Lukningen af Dørene netop var uheldig af Hensyn til fremmede Magter, af udenrigspolitiske Hensyn kunde besluttes f. Eks. i et Ministerråd at offentliggøre Indholdet af de Forhandlinger, der har fundet Sted for lukkede Døre. Der er heller ikke Spor af Tvivl om, at naar Dørene er lukkede af Hensyn til Sagens Oplysning, at der da bagefter, hvis det er nødvendigt, kan ske en Offentliggørelse. Det vil hyppigst ske i et senere Retsmøde, men der kan ikke være noget til Hinder for, at f. Eks. Anklagemyndigheden ved Meddelelse til Pressen giver Referat af, hvad der er fremkommet i det lukkede Retsmøde, og det er for øvrigt en meget udbredt Praksis her i København, at det gøres.

Spørgsmaalet er da, om den Omstændighed, at Dørene lukkes af Hensyn til Sædeligheden, alligevel skulde bevirke, at der i Modsætning til alle de tidligere nævnte Tilfælde skulde gælde et absolut Forbud imod, at f. Eks. Justitsministeren bagefter gør Offentligheden bekendt med Momenter, som han af Hensyn til berettiget Varetagelse af almen Interesse maa anse det for nødvendigt at offentliggøre. Det er dog et efter Omstændighederne ganske urimeligt Resultat at komme til. Det kan kun naas ved en ensidig, en rent formel Fortolkning af Retsplejelovens § 31, 2det Stykke, og det kan kun naas, hvis man ser bort fra de Rets-

grundsætninger, som i øvrigt har faaet Udtryk i dansk Lovgivning.

Man kunde ogsaa rejse det Spørgsmaal rent juridisk, om Ordene i § 31, 2det Stykke, overhovedet tilsigter et saa absolut Forbud imod Offentliggørelse som f. Eks. Bestemmelserne senere i Retsplejelovens §§ 73 og 85. Døer siges det udtrykkeligt, at Meddelelse ikke maa optages i Pressen eller paa anden Maade ske offentligt, men i § 31 tales alene om offentlig Gengivelse, og i Klasse hermed stilles offentlig Gengivelse i Billeder. Det sidste kan da i hvert Fald kun tænkes gennem Pressen, og jeg gaar ikke rundt og fotograferer. Man kunde maaske derfor hævde, at § 31 i sit Forbud netop tager Sigte paa den sædvanlige Offentliggørelse gennem Pressen som saadan, men at en offentlig Redegørelse fra Justitsministeren ligger ganske uden for, hvad Loven overhovedet har tænkt paa at forbyde.

Det er imidlertid ikke afgørende, om man anerkender denne Fortolkning, det er ganske ligegyldigt; thi langt vigtigere end disse helt formelt juridiske Betragtninger er det, at uanset alle Paastande om det modsatte maa det hævdes, at der i dansk Lovgivning findes saa mange Holdepunkter for en almindelig Grundsætning om Tilladeligheden af af Hensyn til almen Interesse at offentliggøre Kendsgerninger, der ellers paa-bydes hemmeligholdt, at det maa antages, at denne almindelige Grundsætning ogsaa i givet Fald maa bryde den — ikke videre vigtige — Regel i Retsplejelovens § 31, til hvis Overtrædelse der kun er knyttet Bødeansvar.

Holdepunkter haves først og fremmest i Straffeloven, navnlig § 263, Stk. 2, og § 269, Stk. 1. Efter § 263, Stk. 2, straffes nemlig vel Personer, som virker i offentlig Tjeneste, naar de røber Privatlivet tilhørende Hemmeligheder, der er kommet til deres Kundskab ved Udøvelsen af deres Virksomhed, endda ikke med Bøde, men med Hæfte helt op til 6 Maaneder, men der gøres udtrykkeligt Undtagelse, naar de har handlet i berettiget Varetagelse af almen Interesse. I § 269, Stk. 1, siges der i Overensstemmelse hermed, at en Sigtelse er straffri, naar den, der i god Tro fremsætter Sigtelsen, har været forpligtet til at udtale sig eller har handlet i berettiget Varetagelse af almen Interesse eller af eget og andres Tarv.